

Proloog

Er hing een eerbiedige stilte in het hemelse vertrek, terwijl de deelnemers aan de vergadering hun plaats innamen.

Dit was een nieuw team. Een nieuwe groep speciaal geselecteerde reizigers, verzameld voor een felle strijd. Een missie waarbij veel op het spel stond. Orlon verhief zich in zijn volle lengte en ging voor de groep staan. De wanden glinsterden door het goud en de edelstenen. Door de ramen stroomde het helderste licht. Het leek niemand op te vallen. Engelen waren aan dat licht gewend.

Orlon keek strak naar de gezichten voor zich. Hij kon hun onrust voelen, hun vragen, hun nieuwsgierigheid. Ieder van de twintig engelen hier verzameld, was zorgvuldig geselecteerd, uitgekozen voor dit team vanwege een zeldzame, bewonderenswaardige eigenschap die hen onderscheidde van de andere. Meer dan alle andere hemelse wezens begrepen deze engelen wat er in het hart van mensen omging.

‘Ieder van jullie persoonlijk is geschapen voor dit moment.’ Orlons machtige stem weergalmde door de ruimte. ‘Ons team heeft de opdracht gekregen om de harten van een klein aantal zonen en dochters van Adam te redden. Mensen aan de rand van de afgrond.’

De engelen zwegen. Hun invoelend vermogen vulde het vertrek met vrede.

‘In het eerste deel van onze missie moeten we strijden voor het hart en de ziel van een man die een moeilijke tijd doormaakt: Tyler Ames, een honkbalspeler uit Pensacola, Florida. Het tweede deel draait om een jonge vrouw in Los Angeles, het meisje van wie Tyler eens hield. Ze heet Samantha Dawson.’ Orlon glimlachte, ondanks de ernst van de missie. Hij voelde nu al genegenheid voor die twee. ‘Tyler noemde haar altijd Sami.’

Orlon haalde diep adem. ‘Michaël heeft alle engelen gemonsterd en jullie in het bijzonder waardig bevonden voor de opdrachten die voor ons liggen, de strijd die komen gaat.’

Hij gaf een nauwkeurige beschrijving van de situatie. ‘Het probleem van Tyler en zijn vroegere vriendin is ingewikkeld. Na verloop van tijd zullen er andere mensen bij betrokken raken. We zullen meerdere malen in actie moeten komen om deze missie te laten slagen. Elke keer zullen we te maken krijgen met een aantal mensen op verschillende locaties op aarde.’ Hij keek een paar engelen recht in de ogen. ‘We zullen deze missie stapsgewijs volbrengen.’

Er ging een lichte beroering door de groep engelen tegenover hem. Geen rusteloosheid. Meer een verlangen. Als zonen en dochters van Adam in moeilijkheden verkeerden, waren deze engelen meer dan bereid om te helpen.

Orlon pakte zijn aantekeningen van een gepolijste, mahoniehouten tafel voor in het vertrek. ‘Over de hele aarde laten steeds meer mensen het geloof los. Dat is niets nieuws.’ Er lag een steen op Orlons hart. ‘Maar Michaël heeft gehoord over een kind, nog niet geboren, zelfs nog niet verwekt. Dat kind zal opgroeien tot een groot leraar, vergelijkbaar met mensen als C.S. Lewis en Billy Graham. Door hem zullen velen hun koers wijzigen en weer terugkeren tot het geloof.’

Engelen kenden geen verwarring, maar op de gezichten voor hem stond een emotie te lezen die er erg dichtbij kwam. Orlon deed een stap naar hen toe. ‘Het behoud van talloze mensen hangt van dit kind af.’

Een paar engelen knikten. Sommigen leunden geconcentreerd voorover, ingespannen luisterend.

Orlon sloeg een bladzijde om en zijn lichaam verstrakte. ‘Tyler en Samantha zijn verwickeld in een voor hen onzichtbare en onbekende strijd. Een strijd tegen ontmoediging en verslagenheid met hun ziel als inzet.’ Orlon zuchtte. ‘En om alles nog een tikkeltje erger te maken, zijn deze twee vergeten waartoe ze in staat zijn. Ze zijn de weg kwijt. En als wij’ – hij keek met een waarschuwend blik het vertrek rond – ‘falen, lijdt de loop van de geschiedenis daaronder.’

Op elk gezicht in het vertrek stond toewijding te lezen en de bereidheid om te strijden.

Orlon kalmeerde weer. Wat er ook gebeurde, Michaël had de juiste keuzes gemaakt. Deze engelen waren geschikt voor de opdracht.

‘Luister goed. Deze twee mensen mogen het niet opgeven. Want als ze dat wel doen, zal het kind dat de loop van de geschiedenis zal veranderen, nooit geboren worden. En als dat gebeurt, zullen mensen moeten lijden... en sterven.’ Even zweeg hij. ‘Jullie moeten de naam van het kind weten. Hij zal Dallas Garner genoemd worden. Onthou dat goed. Bid dagelijks voor hem.’

Op de eerste rij stak een engel die Beck heette zijn hand op. Beck was de grootste, sterkste engel in het vertrek. Hij had een donkere huid, glanzend bruin haar en lichtgroene ogen. Als hij een mens was geweest, zou hij ongetwijfeld op hoog niveau American football hebben gespeeld, zo breed was hij. Maar Beck was een oudgediende in de strijd van het menselijk hart. Hij rechtte zijn rug. ‘Zal het hun kind zijn? Van Tyler en Sami?’

‘Nee,’ zei Orlon zonder met zijn ogen te knipperen. ‘De bijzonderheden volgen later. Michaël heeft nadrukkelijk gezegd dat we telkens niet meer dan één aspect van de strijd te horen krijgen.’ Hij zweeg. ‘De uren verstrijken. Ik heb twee vrijwilligers nodig die nu meteen op missie kunnen. Onderweg krij-

gen jullie meer informatie – waar je naartoe moet en wanneer je contact moet leggen.’

Beck stond op van zijn stoel. ‘Ik ga wel.’

‘En ik.’ Ember zat achter in het vertrek. Haar lange, roodblonde haar omlijstte een gezicht met enorme, blauwe ogen. Ember had een kracht die andere engelen nooit zouden kennen. Ze stond op en haar passie voor de zonen en dochters van Adam was voelbaar. ‘Zend mij, Orlon.’

Even dacht hij na. ‘Goed dan.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Beck en Ember. Jullie zullen worden uitgezonden.’

Michaël had hem verteld dat het gemakkelijk zou zijn om de teams samen te stellen. Dat was meestal zo. Talloze engelen waren in tweetallen naar de aarde uitgezonden met een taak. Duizenden engelen die samen een missie vervulden, altijd en overal op aarde.

De meeste mensen wisten het niet en begrepen het niet, maar dat was ook niet noodzakelijk voor de engelen om hun taak uit te kunnen voeren. In de hemel waren aardse missies door engelen in mensengedaante echter heel gewoon.

Beck en Ember liepen naar voren. Zwijgend kwamen de anderen om hen heen staan en legden hun de handen op. Het gebed was kort en krachtig: dat Gods Geest met Beck en Ember zou zijn en dat ergens in Pensacola en Los Angeles twee harten gered zouden worden van de ondergang.

Niet alleen voor henzelf. Maar in het belang van een baby die nog niet was verwekt. In het belang van de hele mensheid.

Orlon keek Beck en Ember indringend aan. Ze waren gereed voor hun taak en verlangden naar de strijd.

Het was tijd.

1

Sinds zijn vierde verjaardag had Tyler Ames er bijna twintigduizend uur honkbaltraining op zitten. Twintig jaar winnen en verliezen, warming-ups en gooien, wedstrijd na wedstrijd na wedstrijd. Maar één ding had Tyler niet bereikt. Een *perfect game*; een wedstrijd waarbij geen enkele slagman van de tegenpartij zelfs maar het eerste honk bereikt.

Tot vandaag.

Tyler trok zijn pet van de Blue Wahoos recht en rommelde met de neus van zijn schoen in de grond bij de werpheuvel in het Pensacola Bayfront-stadion. Nu zou alles goed komen. Voorovergebogen, met de bal als verlengstuk van zijn arm, starde Tyler naar de volgende slagman. Bijna vijfduizend fans moedigden hem luidkeels aan, op deze mooie zomeravond in augustus.

Hier, nu, voelde Tyler zich beter dan ooit. Perfect. Alsof vanavond zelfs de spookbeelden uit zijn verleden hem toejuichten.

Zijn hart bonsde wild in zijn borst toen hij achteroverleunde en de bal wierp. *140 kilometer per uur*, dacht hij. *Minstens 140.*

‘Slag!’ De scheidsrechter stond op en gebaarde met zijn rechterarm. ‘Twee slag, één wijd!’

Nog één. Tyler ving de bal van de achtervanger. *Eentje maar.* Er waaide een bries uit de richting van de baai, maar Tyler bleef zweten. *Ademhalen, Ames. Gewoon blijven ademhalen.* Dat hield

hij zichzelf altijd voor als het tijdens een wedstrijd spannend werd. Hij veegde met zijn onderarm over zijn voorhoofd, kwam recht overeind op de werpheuvel en haalde diep adem.

Nog één slag. Tyler kneep zijn ogen tot spleetjes en keek naar de signalen van de achtervanger. Het was een dans die zo oud was als het spel zelf: de achtervanger gebaarde naar de pitcher, en de pitcher wachtte op het juiste signaal, de worp die hij wilde maken. Daar was het signaal.

Nee. Tyler schudde zijn hoofd. Die niet. De achtervanger gebruikte een ander signaal. Weer schudde Tyler zijn hoofd. Bij het derde signaal glimlachte Tyler. Vanbinnen tenminste. Een langzame bal. De perfecte worp voor deze slagman en dit moment.

Even keek Tyler naar de tribunes. Er waren vier scouts van de Cincinnati Reds aanwezig. Als alles goed ging, kon hij Triple A overslaan en meteen naar de Major League doorstoten. Volgende week zelfs al. De Majors. Zijn droom sinds hij twaalf jaar geleden het wereldjeugdkampioenschap won. Zes jaar een minimumloon en met een bus het land door trekken, het zou het na vanavond allemaal waard zijn. Hij kon het. Hij had nog nooit zo goed geworpen. Zijn hele leven niet.

Tyler bracht zijn arm naar achteren en wierp de bal. Die vloog als een bliksemschicht uit zijn hand, maar halverwege leek het alsof hij afremde. De slagman, een nieuweling uit Texas, sloeg te vroeg. Veel te vroeg.

‘Drie slag!’

Tyler liep op een drafje naar de thuisplaat en gaf de achtervanger een high five. William Trapnell. Prachtige staat van dienst. Jep Black, de manager van de Blue Wahoos, kwam bij de dug-out naar hem toe. ‘Ik heb iemand die voor je kan slaan, Tyler.’ Hij gaf hem een klopje op de schouder. ‘Laat je arm maar even rusten.’

Tyler knikte en ging zitten aan het einde van de bank. Dit was zijn tweede seizoen bij de Blue Wahoos, en hoewel de

samenstelling van het team voortdurend wisselde, vond hij de meesten wel aardig. Een paar spelers riepen hem een felicitatie toe.

‘Het gaat geweldig vanavond, Ames.’ Hijgend nam William een flinke teug uit zijn waterfles. ‘Je maakt ze in.’

Tyler stak zijn duimen naar hem op. ‘Bedankt. Ga zo door.’ Hij vuurde nog wat complimenten af, liet een jasje over zijn werparm glijden en leunde achterover. Deze inning kon hij zich ontspannen, terwijl de aangewezen slagman het van hem overnam.

Hij sloot zijn ogen en zoog de frisse zeelucht naar binnen. Hij had wel geweten dat dit zou gebeuren. Toen hij afgelopen lente promoveerde uit het A-team van Dayton, had hij grote dingen verwacht.

Tyler knipperde met zijn ogen en keek naar de thuisplaat. De eerste slagman van de Blue Wahoos was aan de beurt. Tyler maakte een vuist en strekte zijn vingers. Zijn team stond boven aan de lijst. Tijd genoeg. Tyler kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde naar de lichtjes in de verte, de borden van de sponsors tegen de muur aan de overkant. Als een korrelig filmpje op YouTube liepen de seizoenen in zijn hoofd in elkaar over. De ster van het wereldjeugdkampioenschap in 2002. Mister Honkbal Californië op de middelbare school. De meest gevraagde pitcher in de geschiedenis van de plaatselijke universiteit.

Hoe had alles zo mis kunnen gaan?

De ruzie met zijn ouders, zijn rugblessure, de aanklachten voor openbare dronkenschap, de vrouwen. Hij was uit de gratie geraakt bij zijn fans en bij iedereen van wie hij hield.

Vooraf bij Sami Dawson. Haar naam bezorgde een steek van pijn in zijn hart. *Sami, meisje... waar ben je nu? Wat is er van ons geworden?* Hij sloot opnieuw zijn ogen. Hij had meer van haar gehouden dan van het leven zelf. Maar dat leek wel honderd jaar geleden.

De film van zijn leven werd onderbroken door gejuich. Hij

deed zijn ogen open en keek hoe de middenvelder het derde honk bereikte. De Blue Wahoos stonden met 3–0 voor. Hij masseerde zijn rechterarm. Die voelde beurs aan, maar veel beter dan gewoonlijk. Hij kon nog wel drie innings mee. Zeker weten.

Er verscheen een beeld in zijn gedachten. Hij en Sami, allebei zeventien jaar, samen op het dak van het huis van haar grootouders. *O, Sami. We dachten dat de wereld aan onze voeten lag.* Die avond leken de sterren zo helder, als in een droom. Niemand had meer in hem geloofd dan Sami Dawson.

Wat bezielde me? Hoe heb ik je ooit kunnen loslaten?

Tyler klemde zijn kiezen op elkaar. Vanavond zou alles anders worden. Morgen zou hij zijn eigen naam googelen en iets heel anders te zien krijgen. *Tyler Ames: perfect game!* Overal hetzelfde verhaal. Hij had het gemaakt. Eindelijk zijn draai gevonden. Hij kon een perfect game op zijn naam schrijven en iedereen zou het weten. Misschien zelfs Sami.

En de zoekresultaten uit de kranten die nu nog te zien waren, zouden naar de achtergrond verdwijnen.

TYLER AMES: DE MAN MET DE GEMISTE KANSEN.

DE BEPROEVINGEN VAN TYLER AMES IN DE MINOR LEAGUE.

HET TRIESTE LEVEN VAN TYLER AMES: MISTER BASEBALL, MISTER MISLUKKELING.

Tyler zuchtte. Het verdriet uit zijn verleden was op elke computer te lezen. Elk kind met een telefoon kon lezen wat een held hij was geweest – en over de mislukking die hij was geworden.

Elke wedstrijd, elke inning in de afgelopen jaren voelde nu aan als boetedoening, een manier waarop hij de zonden uit zijn verleden goed kon maken. En elke worp had uiteindelijk hier-toe geleid. De kans om een perfect game te spelen. Niemand die sloeg, niemand die liep, niemand op de honken. Voor het eerst.

Wat zouden zijn ouders na vanavond zeggen? Zijn vaders gezicht verscheen in zijn gedachten. Vreemd. Als hij aan zijn vader

dacht, zag hij hem altijd boos voor zich. Hoe hij commentaar had op zijn worpen, zijn krachtraining, hoe hij hem aan een kruisverhoor onderwierp.

Nog één goede slag, dan waren de Blue Wahoos weer op het buitenveld. Tyler voelde zich warm en gespannen. Hij was er klaar voor. Meer dan ooit. De woorden van Jep Black van eerder die dag klonken in zijn hoofd: *'Vanavond is het jouw avond, Ames. Ga ervoor en bewijs dat ik gelijk heb.'*

Precies.

Jep had sinds het begin van het seizoen contact gehad met scouts van de Reds. En vanavond waren ze eindelijk gekomen. Ze wilden hem. Dat had Jep gezegd. De directeur van de Reds kende zijn naam en zijn staat van dienst. Alle prachtige statistieken van dit seizoen. Tyler was precies wat ze nodig hadden. Zelfs zijn verleden kenden ze. En toch wilden ze hem.

Tyler legde zijn jasje op de bank en liep op een drafsje naar de werpheuvel. Onderweg bleef hij even staan bij de achtervanger. 'Meer van hetzelfde.' Hij gaf een tikje met zijn handschoen op Williams schouder. 'Contact houden, Trap. Zorg dat we een perfect game spelen.'

'Begrepen.'

Hij kwam bij de werpheuvel en keek op. Wanneer had een pitcher in de AA Minor League ooit een perfect game gespeeld? De fans waren gaan staan. Tyler Ames ging geschiedenis maken. Ze voelden het. Dit was net zo goed hun avond als de zijne.

Het mooie stadion langs de kust was twee jaar geleden geopend en stond al boven aan de lijst met bezienswaardigheden in Florida. De fans hadden de Blue Wahoos als team in hun hart gesloten.

Maar vanavond was het anders. Vanavond juichten de fans voor Tyler Ames persoonlijk. Ze kenden zijn naam. Hij kon hen horen schreeuwen.

Het team uit South Carolina stond onder aan de lijst. *Appeltje eitje*, dacht hij. Hadden zijn ouders er vanavond maar bij kun-

nen zijn. Had Sami maar kunnen zien hoe hij alles weer goedmaakte. Hij zou promoveren. Het ging echt gebeuren. *Ademhalen, Ames... gewoon blijven ademhalen.* Hij richtte zijn aandacht op de handschoen van William. De slagman was een futloze tweede honkman van de Bigs die na een blessure gedegradeerd was naar de AA Leagues. Hij was niet meer zo scherp als vroeger.

William gaf hem een signaal. Tyler knikte. Ja, een snelle bal. Dat was precies wat hij wilde. Hij bracht zijn knie omhoog en zijn arm naar achteren, zoals hij al duizenden keren had gedaan. In een flitsende beweging gooide hij de bal over de plaat. De slagman sloeg niet en had zelfs niet eens de tijd om met zijn ogen te knipperen.

'Slag!' De scheidsrechter begon het ook spannend te vinden.

Tyler hield zijn gezicht in de plooi, maar om hem heen steeg de spanning. Zijn teamgenoten stonden achter hem. Hij voelde de concentratie van de binnenvelder, voelde dat de buitenvelder met zijn handschoenen klaar stond om in actie te komen. Hij gooide een effectbal en de slagman raakte hem. Toen de knuppel contact maakte met de bal, sloeg Tylers hart een slag over. Hij keek de bal na die over zijn hoofd vloog. *Vang hem, dacht hij. Vang hem alsjeblieft.* Zijn teamgenoot op het middenveld reageerde. Vangbal.

Eén uit. Twee te gaan.

Bij de volgende slag rolde de bal over de grond naar Tyler en met een snelle worp naar het eerste honk was ook deze slagman uit. Tyler voelde zich nu sterker dan aan het begin van de wedstrijd. Hij ging weer op de werpheuvel staan en keek naar de achtervanger. Een langzame bal om mee te beginnen. Daar hield Tyler wel van. Hij gooide en zag de slagman kijken. Slag. De tweede worp was wijd, de derde ook.

De fans in het Bayfront-stadion werden stil. Hij mocht niet nog eens verkeerd gooien, anders zou de slagman kunnen lopen. *Blijven ademhalen, Ames.* Het zou een perfect game worden. Het moest. Hij keek naar William. De achtervanger gaf het teken

voor een snelle bal. Tyler schudde licht zijn hoofd. Niet bij deze slagman. De man had deze maand al vier homeruns geslagen.

Het volgende signaal was voor een effectbal. *Goed zo, William. Prima keuze.* Tyler knikte bijna onmerkbaar. Dit was het. Een effectbal zou recht op de plaat af gaan en dan scherp naar binnen wegdraaien. Maar de slagman zou erin trappen en slaan.

Weer een stapje dichterbij een perfect game.

Tyler leunde achterover, zijn handschoen omhoog en de bal in zijn hand. De voorbereiding voor de worp was zoals die hoorde te zijn. Hij strekte zijn arm en liet de bal los, precies zoals hij van plan geweest was, zoals hij al zijn hele leven had gedaan. Maar dit keer hoorde hij iets knappen. Meteen schoot er een vurige pijnscheut door zijn arm en bovenlijf, zo hevig als Tyler het nooit eerder had gevoeld.

‘Slag!’ riep de scheidsrechter.

Maar Tyler lag op de grond te kronkelen van de brandende pijn. Het lawaai in het stadion ging langs hem heen en het enige wat hij hoorde, was het bonken van zijn hart en zijn eigen afschuwelijke gekreun. Mensen kwamen naar hem toe rennen, maar hij kon ze niet verstaan, kon hun gezichten niet zien. Het voelde alsof demonen zijn arm van zijn lijf rukten. De wereld om hem heen, elke stem, elk gezicht, vervaagde.

De eerste verzorger in uniform kwam bij hem, een man die Tyler nog nooit eerder had gezien. Hij viel op zijn knieën en legde zijn hand op Tylers goede schouder. De man zag eruit alsof hij American football speelde, zo breed was hij. ‘Het komt wel goed.’

Nee! wilde Tyler tegen hem schreeuwen. Maar de pijn was te hevig. *Het komt nooit meer goed.* De man keek hem aan en in zijn heldere ogen was iets te zien waar Tyler de vinger niet op kon leggen. Rust misschien. Iets bovenaards.

‘Dit is niet het einde, Tyler.’ De handen van de verzorger waren warm. ‘Dit is het begin.’

Tyler schudde zijn hoofd. Tranen van woede welden op in

zijn ogen. *Natuurlijk is dit wel het einde.* Hij las de naam op het uniform van de verzorger. Het was een naam die hij nooit eerder had gehoord. *Beck.*

Vandaar. Het is een groentje. Weet hij veel. 'Mijn... schouder!' Hij verging van de pijn. Zweet drupte langs zijn voorhoofd en hij voelde zijn lichaam trillen. Tyler keek omhoog naar de lichten van het stadion. Er hing een vreemde schaduw omheen en langzaam begon alles zwart te worden.

Nu zou Sami hem nooit meer willen. Ze zou hem ervan beschuldigen dat hij jaren geleden de verkeerde keuzes had gemaakt. *Het spijt me, Sami. Ik hou nog steeds van je. Als je eens wist hoeveel ik van je hou.* Nog twee verzorgers met een brancard kwamen aanrennen en zijn teamgenoten stonden een eindje verderop geschokt bij elkaar. Nog één laatste gedachte schoot door Tylers hoofd voordat hij het bewustzijn verloor. De perfect game kon hij vergeten.

Hij had het niet gehaald.

Nu was alles verloren.